

2 см. височина пѣськъ за писане. Изглаждането на пѣська ставаше съ една дѣсчица съ размѣри точно съ вътрешната широчина на кутията-чинѣ, а за да не се събере всичиятъ пѣськъ, на двата горни краища на дѣсчицата имаше издадени части, опиращи се по рѣбоветѣ на стенитѣ и издигащи дѣсчицата на около единъ сантиметъръ височина отъ дъното. По този начинъ съ тегленето на дѣсчицата оставаше по чина единъ пластъ отъ добре изгладенъ пѣськъ.

Следъ пѣська имаше други около 10—12 обикновени чинове, също тъй дълги по 5—6 м. Тѣзи чинове имаха тази особеностъ въ конструкцията си, че на дѣсния си край имаха закована вертикално една дълга, издигаща се на около единъ метъръ височина надъ чина дѣска. Въ вътрешната ѝ страна се закачаше една четвъртита дѣска — *πινакίς* — съ размѣри: дължина около 60—70 и широчина около 40—50 см., на която бѣха залепени на напечатени листове съ същитѣ размѣри уроцитѣ, които трѣбваше да се пишатъ. На задната пѣкъ страна на същата вертикална дѣска имаше заковани три желѣза подобни на резета: две до самитѣ краища и едно въ срѣдата, презъ които желѣза бѣ прокаранъ единъ прѣтъ дебелъ 2—2.50 см. и дългъ около 2—2.50 метра. На върха на този прѣтъ имаше добре прикрепена напрѣчно една дѣсчица съ около 15 см. дължина и 10 см. широчина, боядисана, както и самиятъ прѣтъ, съ черна боя. На едната страна на дѣсчицата имаше написана главна буква *Ε*, която означаваше *ἐπιμνηεῖα* — обучение, а на другата страна — буква *Δ*, която означаваше *διόρθωσις* — коригиране. Тѣзи издигнати, въртещи се по желѣзата пѣртове по чиноветѣ, се наричаха *τηλέγραφος* — телеграфъ, значението на които ще обяснимъ по-после.

Завеждане въ училището

Точно не зная кога, но предполагамъ, че бѣше около 1870 или 1871 г. презъ есенъта, азъ бѣхъ заведенъ за пръвъ пѣтъ въ училището. Още по-рано по-голѣмитѣ ми братя ме научиха да познавамъ гръцката азбука. Ние бѣхме 9 братия и две сестри, и азъ бѣхъ последниятъ. Помня само шестима отъ братията си, понеже другитѣ двама, както и дветѣ ми сестри, бѣха умрѣли още малки деца, преди моето раждане. Завеждането ми въ училището за менъ бѣше паметно събитие: азъ съ нетърпение очаквахъ деня. Въ опредѣления денъ, следъ като тримата ми по-голѣми братия отидоха въ училището (другитѣ трима още по-го, лѣми, вече бѣха свършили училището си), майка ми, споредъ обичая, взе една чинийка и я напълни съ разни бонбони, каквито имаше тогава, а именно: пейниръ шекеръ, леблеби шекеръ, кешнишъ шекеръ, бадемъ шекеръ и захарни питки. Всички бѣха боядисани съ разни цвѣтове: червени, сини, желти и пр. Чинийката се постави въ чиста бѣло нова ленена кърпа — джевре съ бродирани съ сѣрма краища. Поведе ме майка ми за рѣка и ме заведе въ училището. Влѣзохме въ училищната зала, гдето именно се намираше даскалътъ попъ Иванчо отъ същото с. Арбанаси, чичо на бившия директоръ на статистиката, Кирилъ Поповъ.

Заварихме даскалъ попъ Иванчо, при влизането си, седналъ турски съ кръстосани крака на мендерлика, споредъ тогавашния обичай за сѣдане. Още преди влизането ни въ училищната зала, майка ми ми подаде чинийката съ бонбонитѣ. Азъ се приближихъ съ страхопочитание до даскала, цѣлунахъ му рѣка и му подадохъ бонбонитѣ. Даскалътъ съ мила усмивка ме погали и като се обърна къмъ майка ми, каза ѝ на гръцки: „Доведохте малкия да се учи, да стане ученъ и добъръ синъ